

Denys Watkins-Pitchford

SPIRIDUȘII PĂDURILOR

Traducere din limba engleză de Adriana Bădescu

Editura Paralela 45

Director de producție editorială: Ionuț Burcioiu

Redactare: Mihaela Cosma

Corectură: Gabriela Grigorescu

Tehnoredactare și DTP copertă: Liviu Stoica

Pregătire de tipar: Marius Badea

Ilustrație și design copertă: Andreea Chele

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WATKINS-PITCHFORD, DENYS

Spiridușii Pădurilor / Denys Watkins-Pitchford ; trad. din lb. engleză de
Adriana Bădescu. – Pitești : Paralela 45, 2025

ISBN 978-973-47-4313-1

I. Bădescu, Adriana (trad.)

821.111

The Little Grey Men

Denys Watkins-Pitchford

Text copyright © The Estate of D.J. Watkins-Pitchford, 1942

Copyright © Editura Paralela 45, 2025

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

Introducere

Aceasta este povestea ultimilor gnomi din Insulele Britanice. Sunt gnomi serioși și de treabă, nu ca piticuții delicați din cărțile cu povești, și trăiesc vânând și pescuind, aidoma animalelor și păsărilor, ceea ce e cât se poate de drept și de convenit.

Povestea pe care o veți citi în continuare îi urmărește în misiunea lor de explorare a Pârâului Sprintar, pe ale cărui maluri trăiesc, și în aventurile prin care trec în căutarea lui Scoruș, fratele lor demult pierdut, care cu ani în urmă a plecat pe malul pârâului în sus și de atunci nu s-a mai întors. Poate că nu credeți în spiriduși, dar motivul necredinței voastre este acela că majoritatea cărților de povești îi înfățișează ca pe niște omuleți cu ridicole aripi diafane, care fac tot soiul de lucruri imposibile folosind floricele și pânze de păianjen. Acest fel de fantasmagorie este potrivit pentru unii oameni, dar nu și pentru mine sau pentru voi.

Iar dacă nu credeți în spiriduși, vă rog să vă faceți cât mai mici posibil (lucru care e cumplit de dificil) și cât mai tăcuți cu putință (ceea ce e și mai greu), să așteptați și să vegheați în păduri și pe lângă albiile râurilor, așa cum am făcut eu. Și deodată veți înțelege că păsările și animalele sălbatice *sunt* cu adevărat spiridușii despre care vorbim! E un lucru atât de simplu, și totuși nu l-am înțeles niciodată!

Există spirite ale apelor, precum codobaturile și pescărușii, silviile de trestie, pitulicile, vidrele și chițcanii de apă. Iar apoi sunt goblinii! Priviți șoricicii care mișună printre frunze, aricii care vânează în amurg, veverițele care sar dintr-un copac în altul. Există și goblini cu aripi, goblini ai nopții, precum bufnițele și caprimulgii, cu înfățișare înspăimântătoare. Iar în pădurile mai întinse și mai neumblate există troli, bursucii temători și greoi, care ies din ascunziș noaptea și sunt văzuți de puțini muritori.

Și apoi, vai nouă! – mai există și uriașii. Dar trebuie să citiți cartea aceasta pentru a afla cine sunt ei.

Gnomii mei sunt la numai un pas distanță (pentru cei cu imaginație normală) de locuitorii sălbatici ai pădurilor. Ei trăiesc laolaltă cu păsările și fiarele codrilor și nu se îndepărtează niciodată de apă. Acesta este motivul pentru care copiii le place apa în mod instinctiv, iar Irlanda este ultimul tărâm pe care mai trăiesc spiridușii: e un pământ sălbatic și umed, iar nimic nu le place gnomilor mai mult decât un loc „sălbatic și umed“.

La depănarea acestei povești trebuie să-i cer cititorului un dram de indulgență pentru o libertate pe care mi-o iau. Mi s-a părut necesar să le atribui gnomilor și animalelor darul vorbirii. Cum cartea aceasta le este destinată copiilor, n-am îndoieli că ei mă vor ierta, fiindcă acest artificiu face ca povestea în sine să fie mai ușor de urmărit. În celelalte privințe nu se depărtează prea des de tărâmul posibilului. Warwickshire este una dintre ultimele regiuni ale Angliei în care mai poți întâlni o zână; fără îndoială că William Shakespeare știa bine acest lucru atunci când a scris *Visul unei nopți de vară*.

AUTORUL

1942

Cuprins

Introducere	5
1. <i>Măcriș, Cimbrisor, Chimion și compania</i>	11
2. <i>Barca e lansată la apă</i>	26
3. <i>Plecăm în călătorie</i>	41
4. <i>Chimion</i>	58
5. <i>Cimbrisor și Măcriș</i>	71
6. <i>Nepoștiții vor fi pedepsiți!</i>	84
7. <i>Codrul Ciorii</i>	95
8. <i>Uriașul Ursuz</i>	110
9. <i>Eșafodul</i>	126
10. <i>Reuniunea locuitorilor pădurii</i>	136
11. <i>Banchetul animalelor</i>	148
12. <i>Furtuna</i>	160
13. <i>Naufrațiați pe Insula cu Plopi</i>	172
14. <i>Rechinul</i>	185
15. <i>Jeanie Deans</i>	196

16. <i>Halloweenul</i>	213
17. <i>Un iz plutește în aer.</i>	224
18. <i>Pe pârâu, la vale</i>	235
Despre autor	245

EDITURA PARALELA 45

CAPITOLUL UNU

Măcriș, Cimbrișor, Chimion și compania

ra una dintre acele zile de sfârșit de iarnă în care primăvara își face simțită prezența pe căi subtile. Tufărișurile erau încă purpurii și țepoase, câmpurile, albite și mușcate de ger, doldora de grauri guralivi; dar nu mai era loc de îndoială: iarna se încheiase, și dusă avea să fie vreme de încă șapte luni. Marele val al vieții se iscase, furișându-se încet de tot la început și crescând apoi mai mult și mai mult, pentru a izbucni cu toată forța în miez de vară.

Ia gândiți-vă! Toată această putere, toate acele milioane de frunze, toți acei centimetri adăugați la ramuri, copaci și flori! Totul era deja acolo, sub pământ, deși în veci nu ți-ai fi dat seama.

După o dimineață cenușie, soarele răzbătuse cu încetul printre nori, iar acum toate mierlele și toți sturzii de pe Pășunea lui Lucking începuseră să gângurească și să ciripească: primele măsuri ale unei impresionante simfonii care preamărea Viața.

Salcia deasă de pe malul pârâului se împodobise cu muguri argintii pe fiecare rămurică, iar pe scoarța aspră și cenușie a stejarului aplecat, de dincolo de albie, trei muște somnoroase moțâiau, bucurându-se de razele calde ale soarelui.

SPIRIDUȘII PĂDURILOR

În acel loc, dintr-un motiv pe care doar el îl știe, Pârâul Sprințar cotea în unghi drept.

Sub crengile stejarului, apa spălase malul nisipos, iar multele ei revărsări din iarnă scosese rădăcinile groase, care se iveau din pământ într-un ghem noduros. Soarele, a cărui lumină scâldea faleza abruptă, arunca umbre din cauza rădăcinilor proeminente, astfel că dedesubt era un întuneric adânc.

Aproape de marginea apei cristaline se întindea o plajă în miniatură, cu nisip alb și pietricele colorate; iar în sclipirile undelor, dăre tremurânde de lumină reflectată pâlpâiau ici și colo pe trunchiul stejarului. Aceste dăre luminoase lunceau în sus și-n jos valuri-valuri, pălind când soarele era acoperit pentru o clipă de vreun nor trecător.

Fusese o iarnă secetoasă, iar Pârâul Sprințar curgea sprinten și cristalin, mai umflat decât vara, firește, însă netulburat de ploii. Era atât de limpede, încât puteai vedea aproape fiecare pietricică de pe fundul apei, deși acolo unde era adâncă nu mai zăreai decât o întunecime ruginie, așa cum e berea de malț.

Aproape de mal, tulpinile de trestie erau albe ca oasele dezgolite, deși, dacă te uitai mai îndeaproape, puteai vedea mici vârfuri verzi ca niște pumnale ascuțite răsărind din vegetația uscată. Mai departe, trestiile formau un deșeu adânc, tulpinile tari, pline de sevă, crescând atât de aproape unele de altele, încât doar un șobolan de apă s-ar fi putut strecura printre ele. Pe cealaltă parte a albiei, malul cobora în trepte line până la marginea apei, și acolo veneau să se adape vacile fermierului Lucking. Păscuseră și călcaseră în copite pământul de la buza pârâului până ce îl transformaseră într-o târmoceală teribilă, iar iarba de pe abruptul malului era rărită. Dar în albia pârâului era doar puțin mâl, căci fundul ei era alcătuit din nisip și prundiș.

Cea mai mare parte a nămolului care se lipise de picioarele vite-
lor greoaie era spălată rapid de curentul apei, dacă zăboveau
suficient de mult în ea.

Ceva se mișcă în penumbra de sub rădăcini. La început ai
fi putut crede că era un șobolan de apă ori un șoarece; pe urmă,
dacă așteptai destul, stând nemișcat (căci spiridușii știu de obi-
cei când vreun muritor este pe aproape), puteai avea norocul
să-l zărești pe Cimbrîșor. Ieși de sub rădăcină cu mișcări foarte
încete, uitându-se când într-o parte, când în cealaltă, și ascu-
tând atent.

Sus, printre mugurii argintii ai salciei, țâșni un pițigoi, o pă-
săruică frumoasă, cu penele împetrișate cu un albastru-azuriu
ca acela al cerului primăvărat de deasupra.

— Tit-tii, tit-tii, tit-tii!

Era semnalul de „cale liberă“ pentru Cimbrîșor. Piticuțul
o luă la fugă ca un șoricel pe pietrișul colorat.

Vă amintiți că Cimbrîșor și frații lui erau (din câte știu eu)
ultimii gnomi care mai rămăseseră în Anglia. Și, lucru de mirare,
semăna extraordinar de mult cu desenele care înfățișau gnomi
în cărțile de povești, cu tot cu pălăria ascuțită și cu barba lungă.
Purta un surtuc scurt și o vestă din blăniță de șoarece, cu o fâșie
din piele de șarpe în jurul mijlocului, pantaloni trei sferturi din
blană de sobol legați sub genunchi, dar nu avea în picioare nici
pantofi, nici șosete. Nici n-avea nevoie de ele, căci gnomii sunt
creaturi păroase; uneori, vara, se lipsesc cu totul de haine. Corpul
lor nu e gol ca al nostru, ci acoperit cu un păr lung, iar cât pri-
vește picioarele, dacă n-ai fi purtat încălțări niciodată de când
ai venit pe lume, nici tu n-ai avea nevoie de ele. Cimbrîșor avea
la cingătoare un cuțit de vânătoare din fier forjat – parte a unei
vechi balamale pe care o găsisese cândva în pârâu.

SPIRIDUȘII PĂDURILOR

Azurel, pițigoiful albăstrui, zbură ca o frunză luată de vânt până pe cea mai de jos creangă a salciei, care ieșea puțin în afară deasupra apei, și îl studie pe micul gnom cu ochii săi ca două măgele.

— Ei bine, Azurel, mă bucur să te revăd. Cum a fost iarna pentru tine?

— Nu prea rea, Cimbrișor, răspuse pițigoiful, țopăind printre mugurii moi de salcie.

Înainte să continuăm povestea, trebuie să vă spun un lucru: firește că sălbăticiunile nu vorbesc cu gnomii pe limba noastră. Au o limbă a lor, pe care gnomii o înțeleg. În această carte ne prefacem că vorbesc pe limba noastră, altfel n-ați pricepe nicio iotă din ce-și spun.

— Iar soața ta, Azurel, ce mai face?

Pe chipul Pițigoifului apăru o expresie îndurerată. Rămase nemișcat și nu răspuse.

— Oh, îmi pare rău, Azurel, îmi pare foarte rău... spuse Cimbrișor cu compătimire în glas. Știu, a fost o iarnă cumplită, una dintre cele mai grele de când trăim noi pe lângă Pârâul Sprintar... Bietul, bietul Azurel! Dar n-are-a face, adăugă el apoi mai vesel, primăvara a venit din nou, gândește-te ce înseamnă asta, mâncare din belșug, gata cu înghețul, și... și... trebuie să-ți găsești altă consoartă. La urma urmei, ți-au rămas puișorii.

Dar Azurel nu se însenină, ba chiar tristețea îl copleși, așa că nu mai suportă să stea de vorbă și își luă zborul pe deasupra pârâului.

Cimbrișor se așeză la soare. Era cald pe prundiș, iar vesta din blăniță de șoarece începu să-l deranjeze, așa că și-o scoase și o atârnă pe o tulpină uscată de coriandru sălbatic care creștea pe mal, alături de el.

Fața lui mică și roșie, de culoarea merișoarelor, era ascuțită și cutată ca palma unei maimuțe. Mustățile îi erau de un gri-alburiu, iar barba îi cobora aproape până în talie. Măinile cu unghii murdare semănau cu cele ale cârțițelor, deși erau mai mici decât ele. Gnomii au mâini mari pentru înălțimea lor – mai mari, păstrând raportul, decât cele ale oamenilor. Avea urechile lungi, cu vârful ascuțite și acoperite de un păr mătă-sos. După ce stătu așa pe pietrele netede timp de un minut sau două, se întoarse pe jumătate, privind spre rădăcină.

— Haide, ieșiți și voi doi! E minunat aici, la soare... Treziți-vă, că a venit primăvara!

Alți doi gnomi își făcură apariția îndată, Măcriș frecându-se la ochi, iar Chimion clipind des în lumina puternică a soarelui. Măcriș, cel mai tânăr dintre ei, era puțin mai scund decât Cimbrîșor; purta la fel, un surtuc din blăniță de șoarece și pantaloni până la genunchi din blană de sobol, dar, lucru straniu, nu avea mustăți, ceea ce e neobișnuit pentru un gnom. Dintr-un motiv pe care nimeni nu-l putea înțelege (și prin „nimeni“ nu mă refer la oamenii ca mine și ca voi, ci la păsări și la animale, la locuitorii de pe lângă albia pârâului în general), lui Măcriș nu-i crescuse niciodată mustața. Și nu fiindcă și-ar fi ras-o, căci niciunui gnom nu i-ar trece prin minte să facă așa ceva. La urma urmei, barba îți ține de cald iarna. Însă, așa cum spuneam, nimeni nu știa de ce nu-i crescuse niciodată mustața, nici măcar Măcriș însuși. Dar fețișoara lui rotundă era tot atât de cutată și de roșie ca a lui Cimbrîșor, și într-un fel părea chiar mai bătrân decât el, fiindcă îi căzuseră aproape toți dinții, iar gnomii nu știu să-și facă dinți falși.

Chimion, cel mai vârstnic și mai înțelept dintre cei trei, era și cel mai scund, dar era astfel fiindcă avea un picior de lemn – unul foarte isteț, alcătuit din căpăcelul unei ghinde în

SPIRIDUȘII PĂDURILOR

care ciotul lui se potrivea perfect, cu o rămurică robustă de scapie înfipțată bine în partea de dedesubt. Necazul era că piciorul i se tocea mereu, iar vara, bietul Chimion trebuia să-și facă unul nou în fiecare lună. Barba lui era o frumusețe, îi atârna mai jos de cingătoare, aproape până la genunchi, și ar fi fost albă ca zăpada, dacă nu și-ar fi vopsit-o cu zeamă de nucă, fiindcă bărbile albe ar fi prea vizibile, și nu se poate așa ceva. Ascunzișul și fereala sunt de o importanță covârșitoare, mai ales în vremurile moderne, când a fi descoperit ar fi totuna cu sfârșitul. E un mister cum de au supraviețuit aceste creaturi mărunțele un timp atât de îndelungat, căci, deși trăiesc în aceste regiuni rurale, peisajul nu e nicidecum „sălbatic“ în sensul în care sunt unele locuri de la țară, în Devon și Cornwall, de pildă, căci după știința mea nu mai există gnomi în niciuna dintre aceste două regiuni, deși înțeleg că mai sunt prin unele părți ale Irlandei.

Poate motivul e acela că nicio persoană în toate mințile (și doar câteva dintre cele care și le-au pierdut) nu s-ar gândi să caute gnomi în Warwickshire, un comitat traversat încolo și-ncoace de drumuri și căi ferate, cu conace moderne și cu orașe pretutindeni.

Spre deosebire de ceilalți, Chimion purta surtuc și nădragi din piele de liliac, cu urechile încă atârânănd. Când era frig afară, își trăgea pielea aceea până peste cap, astfel că arăta ca un soi ciudat de liliac lungan, fără aripi. Susținea întotdeauna că pielea de liliac e mai moale decât blana de șoarece și că-i oferă o mai mare libertate de mișcare.

Îndată ce ajunse lângă Măcriș și Cimbrișor, se așeză și își scoase piciorul de lemn, pe care-l puse pe pietrișul de alături.

— Va trebui să-mi fac altul, Cimbrișor, spuse el cu tristețe în glas. Țsta se tocește și voi avea nevoie de unul nou acum, că vine primăvara. Mi-aș dori să găsesc ceva mai rezistent la tocire.

Cimbrîșor luă piciorul și-i studie capătul, scărpinându-se în barbă și încrețindu-și fruntea oricum ridată, până ce ochii părură să-i dispară.

— Cred că am putea găsi ceva mai bun. O să-l întreb pe Regele Pescar.

Exact în aceeași clipă, de parcă ar fi fost răspunsul venit la o rugăciune, o pală de albastru scânteietor se ivi de după cotul pârâului și un pescărel-albastru – regele pescărușilor – poposi pe o creangă a stejarului chiar deasupra lor, aproape de cinci gale mici, rotunde.

Splendida pasăre privi în jos, cu capul ușor întors într-o parte, și din când în când se legăna în sus și-n jos, înghițind ceva.

— Respectele noastre, Majestate, spuse Cimbrîșor cu bună-cuviință, căci el părea să fie, de fiecare dată, purtătorul de cuvânt al grupului. Exact pe tine voiam să te vedem. Fratele Chimion, aici de față, are nevoie de un picior dintr-un lemn mai durabil decât cel de scaiete. Ce ne poți sugera, cu iertare să ne fie?

Vreme de o clipă ori două, Pescărelul nu putu să răspundă, dintr-un motiv cât se poate de bun: tocmai înghițise șase peștișori cât degetul mic, iar gușa îi era plină.

Gnomul așteptă politicoasă să-și digere gustarea, iar într-un târziu Pescărelul spuse:

— Lemnul nu e bun; ceva de os îți trebuie ție. Și ce nu știu eu despre oase nici nu merită știut, dat fiind că noi ne construim cuiburile din oase.

Gnomii păstrară tăcerea, căci știau ei bine cuiburile pescăreilor, din vremuri străvechi; doar erau nevoiți să-și astupe nările ori de câte ori treceau pe lângă ele! Pescăreii-albaștri au obiceiuri murdare în ale cuibăritului, și pentru gnomi era greu de înțeles cum se putea ca asemenea păsări majestuoase

să fie atât de soioase. Motivul pentru care pescăreii-albaștri au un penaj atât de superb, cel mai frumos dintre toate păsările Angliei – ei bine, asta este o altă poveste.

— O idee bună, replică Chimion. Nu m-am gândit niciodată la os.

— Oasele de pește nu sunt suficient de tari, spuse Pescărelul. O să caut și o să vă aduc ceva mai rezistent.

Fermecați de susurul pârâului, o vreme șezură toți în liniște. Imediat mai sus de cotul albiei, apa curgea peste un pat de argilă, suprafața ei încrețindu-se și oglindind cerul în petice frânte. Era atât de puțin adâncă acolo, încât gnomii puteau traversa prin ea, dar la mică distanță după aceea se adâncea și începea să curgă lin, scânteietoare, în adâncurile arâmii de sub rădăcinile stejarului.

— Ei bine, Majestate, cum merge pescuitul? Întrebă unul dintre gnomi.

— Groaznic, mai rău ca niciodată, deși mai sus de Moara Moss e mai bine. Însă copilăndrii morarului prind mult pește – ziua întreagă aruncă undița în apă. Ieri, unul dintre ei a tras cu praștia și a încercat să mă lovească cu o piatră. O să începeți și voi să pescuiți în curând, presupun. Scuzați, vă rog... (aici, Pescărelul scoase un sunet grosolan din gât, căci încă nu mistuise toată gustarea).

— Da, răspunse Chimion, prefăcându-se cu politețe că nu auzise nimic. Voi începe și eu în scurt timp, dar aici am prins cam tot ce era de prins, sincer să fiu. Boiștenii și guvizii nu par să mai înoate atât de departe ca înainte. Nu știu ce-o să ne facem acum, că asfaltul se cojește pe drumul cel nou. Ticăloasă chestie, omoară peștii! Era rău oricum când obișnuiau să spele oile mai sus de Moara Moss. Otrava a răpus mai mulți gnomi atunci când au început – asta a fost în urmă cu multe veri ale

cucului, înainte ca Majestatea Voastră să vină pe lume. Îți aduci aminte, Măcriș?

Însă gnomul nu răspunse; privea cu alean în susul pârâului.

— Se gândește la bietul Scoruș, fratele nostru pierdut, știi doar, îi explică Cimbrîșor în șoaptă Pescărelului.

— Scoruș a plecat în susul apei, să găsească izvorul Pârâului Sprintar, și nu s-a mai întors niciodată. Asta s-a întâmplat cu multe luni înainte, spuse Cimbrîșor oftând, și după el oftară cu toții.

Pentru o vreme nu se mai auzi nimic, decât susurul molcom al apei și vântul printre crengi.

— V-ați dus vreodată să-l căutați, Cimbrîșor? întrebă Pescărelul privind în jos, la cei trei gnomi întristați ce ședeau pe prundiș.

— Da, șopti el. Ne-am dus în sus pe firul apei, până înainte de Moara Moss și de Joppa, dar n-am găsit nici urmă de el. Șobolanii de apă ziceau că l-au văzut mai sus de moară, dar după aceea nimeni nu l-a mai zărit. Tatăl Majestății Voastre l-a văzut de asemenea trecând prin pădurea Dock, pe lângă luncile lui Lucking, dar altcineva n-a putut să ne ajute. Tatăl Majestății Voastre s-a dus tocmai până în codrul Uriașului Ursuz, dar nu l-a găsit.

— Poate că l-a văzut Uriașul Ursuz, răspunse Pescărelul pe un ton mohorât; în Codrul Ciorii trăiește de ani mulți un Uriaș Ursuz. A încercat o dată să mă doboare, dar a ratat, iar de atunci ocolesc locul pe departe, deși acolo-i cel mai bine de pescuit.

— Ai fost vreodată mai departe, dincolo de codru? întrebă Cimbrîșor cu uluire în glas.

— Nu, nu mai departe. Dincolo de Codrul Ciorii se află Marea cea mare și o Insulă, iar de acolo pârâul devine foarte

SPIRIDUȘII PĂDURILOR

îngust, iar peștii sunt rari; și curge mai departe mult și bine. Dar poate că o să mă duc cândva.

Cimbrișor oftă din nou.

— Aș vrea să am și eu aripi ca ale Majestății Voastre, ca să pot ajunge chiar până în locul în care se naște Pârâul Sprințar. Ai noștri au vrut mereu să meargă acolo, dar e un drum tare lung și greu, iar picioarele noastre sunt atât de mici!

Soarele coborâse spre apus, iar vântul începuse să se stârnească, încrețind suprafața apei. Cimbrișor se întinse după surtucul lui și îl îmbracă, iar Chimion își prinse la loc piciorul de lemn.

— Ei bine, spuse Pescărelul scuturându-și penele, trebuie să plec și eu; soața mea e undeva mai jos pe firul apei. N-o să uit de piciorul tău, Chimion.

Și, cu o zvâcnire a aripilor, se înalță de pe ramură și țâșni ca un fulger albastru pe deasupra pajiștii.

Rămași singuri, cei trei gnomi începură să adune câteva vreascuri de pe mal. Avea să se răcească odată ce soarele apunea. Cimbrișor se îndepărtă să caute pietre de cremene, iar ceilalți se strecurară înapoi, în umbra rădăcinii, ducând cu ei vreascurile de foc.

Vacile lui Lucking se apropiau mergând în șir una după alta, îndreptându-se spre vad. Intrară în albia pârâului, cu apa scurgându-li-se de pe boturi, ochii lor cu gene albicioase privind nătâng în unde în vreme ce-și astâmpărau setea cu înghițituri lungi.

Cimbrișor venea pe mal cărând o creangă uscată. Vacile îl văzură, fără să se sinchisească. Continuau să bea cu neșă apa rece și vălătuci de abur se ridicau de pe picioarele lor păroase, acoperind oglinda pârâului. Îi văzuseră de multe ori pe gnomi până acum, așa că nu le acordară mai multă atenție decât unor șobolani de apă. Și de ce ar fi făcut-o? Pentru ele, toate viețuitoarele

sălbatică erau la fel. La urma urmei, sălbăticiunile din codru chiar *sunt* zâne și gnomi – păsările și animalele deopotrivă.

După ce termina de băut, fiecare vacă zăbovea o clipă sau două cu apa picurându-i de pe bot și apoi se întorcea, urca iarăși malul și se îndepărta pe pășune, unde începea să pască zgomotos.

Când intră în adâncitura de sub rădăcina stejarului, Cimbrisor trase creanga după el. Deși era doar cât un braț de lungă, abia dacă reușea s-o târască.

Sub rădăcină se întindea un petic de nisip destul de mare; când se umfla pârâul, iarna, apa ajungea uneori chiar până la ușa lor. Ușa aceasta, deși nu era mai înaltă de o palmă, era foarte, foarte groasă. Era o bucată dintr-o veche cutie de săpun adusă de apă cu ani în urmă, iar gnomii avuseseră nevoie de multe săptămâni de muncă pentru a o tăia cu lama unui cuțit de buzunar, care-i aparținuse lui Scoruș. Acesta găsisese cuțitul în Lunca Salciei, mai jos de Moara Moss, și când plecase îl luase cu el. Balamalele ușii erau făcute din sârma șterpelită de pe stâlpul unui gard. Gnomii găuriseră ușa, trecuseră sârma prin găuri și prinseseră întreaga năstrușnicie de rădăcina vie a stejarului.

Cimbrisor rupse creanga cât de bine reuși, iar apoi aburcă snopul de lemne pe un umăr, deschise ușa și intră, închizând-o în urma lui. În față, pământul urca printre două vine ale rădăcinii, între care fu nevoit să se strecoare, ajungând astfel în încăperea propriu-zisă. Aceasta era confortabilă și încăpătoare, deoarece sub rădăcină era un spațiu vast, lat de un metru dintr-o parte în alta. Podeaua era acoperită cu pipirig adunat de pe malul pârâului, iar fumul scos de focul aprins se înălța prin trunchiul stejarului, ieșind printr-o scorbură de sus.

Din foc se ridica doar un firisor anemic de fum, însă gnomii, în înțelepciunea lor, aveau grijă să nu-l aprindă decât în

SPIRIDUȘII PĂDURILOR

noaptele vântoase, când nu putea fi observat, ori când ploua, iar oamenii stăteau în casele lor. În nopțile liniștite și senine, când nu era nicio adiere de vânt, chiar și cel mai străveziu vălătuc de fum risca să fie văzut de muritorii aflați pe afară.

Cum seara aceea era una cu vânt aprig, gnomii făcuseră un foc zdravăn, iar lumina roșiatică a flăcărilor scâldea interiorul copacului, aruncând pretutindeni umbre întunecate. Privind în sus, un punctișor de lumină palidă se zărea acolo unde trunchiul copacului era rupt, lăsând să se vadă cerul.

Măcriș ședea cu picioarele încrucișate, încropind cârlige de pescuit dintr-un os de șoarece. Chimion tăia pe burtă un boiștean gras. Alți șapte peștișori erau așezați într-o gră-măjoară lângă el. Când îi termină de curățat pe toți, îi atarnă înșirați deasupra fumului care se ridică din foc, ca să-i afume. Cimbrîșor dădu jos vreascurile de pe umăr și le stivui frumos pe o latură a hrubei de sub rădăcina stejarului.

Roboteau cu toții fără să vorbească, fiecare văzându-și de treaba sa. Cum avea un picior din lemn, Chimion era principalul pescar al grupului, dar și bucătar totodată – și nu era deloc un bucătar nepriceput, așa cum el însuși spunea deseori. Boiștenii lui afumați și tartele cu jir pe care le gătea erau *foarte* gustoase, într-adevăr.

După ce mâncară în tăcere, în jurul focului, gnomii se culcară, fiecare cuibărindu-se în sacul său de dormit din blăniță de sobol. Ședea cu toții întinși, privind jarul care scânteia roșiatic. Vântul bătea mai tare afară și îl auziră pe Ben, bufnițoiul, luându-și zborul din copac și pornind la vânatoare. Ben era cel care le aducea diverse piei, cât de multe voiau, căci gnomii nu ucid ființe cu sânge cald decât pentru a se apăra; toate păsările și animalele, cu excepția nevăstuicilor și a vulpilor (sau câinii de pădure, așa cum le numesc ei), le sunt prieteni.

O vreme, nimeni nu rosti niciun cuvânt; ședeau tolăniți sub blănițele de sobol și ochii le scânteiau ca aceia ai fluturilor în lumina roșiatică a jarului. Într-un târziu, Cimbrîșor spuse:

— M-am tot gândit la ce zicea Pescărelul, că ar trebui să pornim pe malul pârâului ca să-l căutăm pe Scoruș. Ei bine, de ce n-am face-o? Avem vara întregă la dispoziție și vom putea să ne întoarcem înainte să înceapă să cadă frunzele. Nu văd de ce n-am încerca.

Nimeni nu-i răspunse; ceilalți doi erau atât de tăcuți, încât Cimbrîșor crezu că adormiseră. Dar uitându-se spre ei, le văzu ochii ca niște punctișoare strălucitoare în lumina palidă din hrubă.

Mici diamante scânteiară în privirea lui Măcriș, fiindcă el plângea neuzit. Dintre cei trei gnomi, el era cel mai impresi-onabil, iar Scoruș fusese fratele lui preferat. În cele din urmă, Chimion izbucni pe un ton cam enervat:

— Știi, Cimbrîșor, ești și tu la fel de rău ca Scoruș, mereu fără astâmpăr, mereu dornic să pleci de pe malul pârâului și să găsești un loc mai bun, mereu vorbind, la fel ca bietul Scoruș, despre izvorul Sprințarului. N-o să-l găsim și n-o să întâlnim în susul apei niciun alt gnom care să ne ajute. Nu sunt foarte mulți pești aici, știu, dar tot prindem destui ca să mâncăm, iar stejarul ne-a fost prieten bun. Și-n plus, cum rămâne cu piciorul meu? N-aș putea să merg cu voi. Dar – adăugă el vorbind pe un ton rănit –, hai, lăsați-mă aici și duceți-vă! Nu-mi pasă! Eu o să fiu bine și, dacă n-o să vă mai întoarceți niciodată, cum nu s-a mai întors bietul Scoruș, o să fiu singur de tot, dar... cred că o să mă descurc foarte bine fără nimeni alături.

Și pufni cu un aer arțăgos.

— Oh, n-o să te părăsim, Chimion. Va trebui să vii și tu cu noi, nu-i așa, Măcriș?

SPIRIDUȘII PĂDURILOR

— Eu merg, dacă vine și Chimion. Mereu mi-am dorit s-o pornesc în sus pe mal ca să-l caut pe Scoruș, mereu...

Între ei se așternu iarăși o tăcere de câteva clipe. Vântul șuiera în golul întunecos de deasupra și îngâna o melodie printre ramurile încovrigate ale bătrânului stejar.

Chimion oftă din greu.

— E absurd, o prostie teribilă! N-o să ne mai întoarcem niciodată acasă. Cum am putea să facem un drum atât de lung? Păi, ne trebuie ore întregi doar ca să ajungem la Moara Moss!

— Ah, dar eu am stat și m-am gândit, replică Cimbrîșor. M-am tot gândit în ultima vreme. De ce să nu construim noi o barcă? Nu o barcă de pescuit (pentru asta foloseau luntri din piei de broască întinse pe un cadru rezistent, ca acelea ale indienilor), ci una serioasă, cu vâsle. Am plănuit eu totul în minte.

Chimion pufni mânios.

— Și chiar îți închipui, dragă Cimbrîșor, că vom putea vâsli împotriva curentului? Căci acum abia-abia dacă ne putem stăpâni luntrile de pescuit!

— Ei bine, în barca *mea* cred că vom putea, răspunse Cimbrîșor. Am plănuit totul. În orice caz, ne vom descurca în părțile cu apă lină, iar în zonele cu vâltori o vom transporta noi, așa cum făceau gnomii din Dartmoor în vremurile de demult, pe tărâmul Apelor Repezi.

— Eu am o idee și mai bună, interveni Măcriș. Să-l rugăm pe Bizam să ne remorcheze în părțile cu ape învolburate. Ori pe Vidră, dacă el nu va vrea.

— Ce idee excelentă – Vidra și Bizamul! Ei ne vor ajuta; ba ar putea chiar să ne ducă până la izvorul Pârâului Sprințar, dacă vom vrea. De ce oare nu ne-am gândit la asta mai înainte?

Măcriș și Cimbrîșor erau din ce în ce mai entuziasmați, însă Chimion pufni din nou.

— Ei bine, voi doi puteți să vă duceți, iar eu rămân aici și mai trăiesc liniștit încă vreo câțiva ani. Cum rămâne cu Uriașul Ursuz și cu Codrul Ciorii? Sunteți doi zevzeci și eu nu vreau să am nimic de-a face cu așa un plan smintit. N-aveți decât să plecați, dar *eu* nu vin cu voi. Sigur, totul e bine și frumos pentru amândoi, doar aveți câte două picioare fiecare, însă eu n-am decât unul, și asta n-o să mă ajute deloc să fug de Uriași sau să înot dacă o să cad în apa pârâului.

Ceilalți doi gnomi continuară totuși să încerce să-l convingă până când se stinseră și ultimele pâlپări ale focului, lăsându-i într-o beznă adâncă, în timp ce vântul vâjâia afară. În scurt timp, chiar și Cimbrisor obosi, astfel că în hruba întunecată de sub bătrânul stejar se așternu liniștea.

Afară, pe pășunea rece, vacile se culcaseră una câte una, iar de undeva de dincolo de Dumbrava Hallfields se auzea lătrând un câine de pădure (vulpe). Pe jumătate acoperite de norii trecători, stelele scânteiau prin câte o spărtură, iar sub rădăcină, unde mirosea a fum de stejar și a boiștean afumat, trei sforăieli mititele răsunau ca niște trâmبیțe de elfi. Soarele era în cealaltă parte a lumii largi, pledul molatic al întunericului învăluind toate viețuitoarele. Doar vânătorii nopții, precum câinii de pădure roșcovani și Bub'mii (așa cum le spuneau gnomii iepurilor), mai erau pe afară; iar Ben, ei bine, Ben era departe, dincolo de biserica din Collinson, vânănd pe noul lui teritoriu!

CAPITOLUL DOI

Barca e lansată la apă

doua zi dimineată, Cimbrișor și Măcriș constatară că Chimion era încă neclintit în hotărârea lui de a nu porni într-o călătorie nesăbuită pe apele pârâului. Până atunci, cei trei gnomi fuseseră nedespărțiți, trăind mereu în armonie; acum, pentru prima dată, erau în dezacord. Chimion era morocănos, refuzând chiar și să vorbească, astfel că o posomoreală nefirească se așternu asupra celor trei.

Prin această opoziție pasivă față de planul lor, Chimion spera să-i convingă să se răzgândească. Nu era pentru prima dată când venise vorba despre o asemenea călătorie și poate că, la fel ca mai înainte, și de această dată Cimbrișor și Măcriș aveau să se lase păgubași.

Și, cu izul primăverii deja în aer și cu vremea la fel de frumoasă, gnomii aveau multe de făcut. Hruba trebuia curățată lună, astfel că își scoaseră tot mobilierul la soare și puseră pe foc vechiul pipirig care acoperise podeaua. Chimion deschise cămara și îi făcu inventarul. Mai întâi sortă grămăjoarele de boișteni afumați, pregătite de cu toamnă. Și constată că încă

mai aveau o sută șaizeci de vrafuri de pește uscat, adică patru sute optzeci de pești în total. Proviziile îi ajutaseră să treacă fără probleme peste iarnă, căci gnomii nu mănâncă mult când vremea e aspră. La fel ca pârșii, hibernează în cele mai reci luni ale anului. Apoi numără ciupercile uscate; fusese o toamnă săracă în ciuperci, și le mai rămăsese doar un snop de treizeci de bucăți. Cât despre checul de ghinde, nu mai aveau nici măcar o firimitură. Dar mai erau destule turte de grâu; din fericire pentru gnomi, fermierul Lucking fusese nevoit să are pășunea cea mare de lângă Moara Moss, ceea ce nu se mai întâmplase niciodată înainte. Asta fusese, desigur, foarte convenabil pentru ei, căci nu era o distanță mare până acolo și putuseră să adune și să aducă acasă boabe rămase în urma plugului, strângând în toamnă provizii îndestulătoare. Munciseră din greu până în miezul lui octombrie, ducându-se pe ogor în fiecare noapte luminată de lună și întorcându-se acasă împovărați cu grăunțe de grâu pe care le transportau în săculeți croiți din frunze de ștevie. Cât despre dulciuri... le rămăseseră șase faguri cu miere de albine sălbatice; se știe că gnomii se dau în vânt după miere. Grămezile de boabe uscate de călin, măceș și păducel, jirul și alunele, merele pădurețe și fructele de porumbar uscate aveau să le ajungă până la recolta următoare, iar Chimion se declară mulțumit de inventarul făcut.

După ce termină cu cămara, se duse în pivniță. Vinul era păstrat în cochilii de melc (melci din aceia mari și maronii, de grădină), închise cu dopuri din lemn. Pe fiecare era scris frumos numele și anul îmbutelierii, cochiliile fiind aranjate pe rafturi în partea din spate a rădăcinii de stejar: Vin de soc, 1905 (un an bun pentru soc), Vin de porumbar, 1921, Vin de ciu-boțica-cucului, 1930, Vin de unișor, 1919 și așa mai departe; Chimion avea o listă îngrijit scrisă. Vinul era mândria lui, și îl

SPIRIDUȘII PĂDURILOR

aducea la masă doar în foarte rare ocazii, de pildă la Banchetele Animalelor (când își invitau prietenii), de Halloween sau de Sânziene. Vinul era băut direct din cochilie, și niciun gnom nu se putea încumeta la mai mult de una la o masă.

În continuare, Chimion făcu o revizie generală a uneltelor de pescuit, aruncând tot părul de cal putrezit care le servea drept gută și înlocuindu-l cu plase din păr nou pe care le împletise în lungile nopți întunecate din noiembrie și decembrie. Cimbrișor și Măcriș strânseseră mai mult de douăsprezece cârlige de pescuit, măiestrit cioplite, cu tot cu zimți. Cu mult exercițiu, gnomii noștri ajunseseră să le cioplească în răstimp de o oră sau două. Erau lungi cât latul unghiei voastre mici, foarte ascuțite, cu o găurică făcută în partea dreaptă. Capătul plasei răsucite din păr de cal era trecut prin găurică și înnodat strâns. Cel mai bun cârlig pe care îl aveau era din oțel. Îl găsisese Chimion în gura unui boiștean. Fără îndoială, peștele fusese prins de unul dintre țâncii morarului, dar rupsese firul de gută și scăpase. Chimion ținea atât de mult la cârligul acela, încât îl purta mereu într-un buzunar interior al surtucului său din piele de liliac.

Măcriș își trase bărcile la mal și începu să-și orânduiască uneltele. Trase luntrile din piele de broască pe prundiș și le curăță. Deși se răsturnau ușor în apă, aceste ambarcațiuni erau foarte trainice, rezistând mai multe anotimpuri.

Sacii de dormit din blană de sobol fuseseră întorși pe dos și lăsați la soare să se aerisească, iar în scurt timp hruba însăși fu măturată și spălată până ce deveni curată ca o casă de gospodari în prag de primăvară.

Niciunul dintre gnomi nu mai pomeni în zilele următoare de călătoria în sus pe apele pârâului, căci aveau multă treabă de făcut. Dar în timp ce robotea, Cimbrișor continua să facă

planuri în minte și să se gândească, fiindcă luase o hotărâre și nimic n-avea să-l convingă să renunțe la ea.

În sfârșit veni și luna aprilie, cu ploile ei blânde și cu mugurii gata să plesnească. Stejarul începuse deja să se îndesească pe crengile de sus, iar ciorile strigau ziua întreagă din copacii de dincolo de ferma lui Lucking. Veneau la stejar în căutare de rămurele verzi, răsucindu-le și rupându-le de pe crengile de sus cu ciocurile lor mari și puternice.

Soția lui Ben ședea pe cele trei ouă ale ei în scorbură; în curând aveau să iasă din ele trei pușori golași. Deși erau prietene bune cu gnomii, aducându-le toate pieile de care aveau nevoie, bufnițele erau totodată și o mică pacoste. Din scorbură cădeau mereu prin trunchiul stejarului aripi de cărbăbuș și alte resturi, murdărindu-le camera de zi; bietul Măcriș petrecea mult timp măturând mereu. Mai târziu, când puii mai creșteau, țipetele lor în așteptarea hranei îi țineau pe gnomii noștri trei noaptea. Dar bufnițele erau păsări folositoare, așa că nimeni nu se plângea, iar după un timp gnomii se obișnuiseră cu piuiturile lor insistente.

Și aveau cum să urce prin interiorul trunchiului până sus, la cuib; Cimbrisor și Măcriș se duceau deseori să vadă ce mai face familia lui Ben. La început, puii fuseseră obrăznicuți, ridicându-se în picioare în cuib și clămpănind cu ciocurile la cei doi gnomi. După un timp însă, deveniseră mai prietenoși, bucurându-se să-i vadă.

Și mai exista un locuitor al stejarului: Zeete, liliacul. El părea să-și petreacă cea mai mare parte a vieții atârnat cu capul în jos sub o scorbură, agățat cu ghearele subțiri ca niște ace. Doar seara, când lumina pălea și musculițele dănțuiau pe oglinda apei, Zeete își desprindea gheruțele și își lua zborul ca o bucățică de hârtie arsă. Și el le era util gnomilor, căci ținea de veghe împotriva celui mai mare și mai de temut dușman al lor,

Omul, avertizându-i de apropierea lui. Chiar dacă nu din vina lui, acesta era o ființă dăunătoare.

Într-o după-amiază, când gnomii ședeau la gura hrubei bucurându-se de căldura soarelui, Pescărelul țâșni în zbor pe deasupra pășunii, oprindu-se pe ramura lui preferată, aproape de cele cinci gale. În cioc ținea o bucată dreaptă de os alb, pe care o lăsă să cadă pe pietriș, în fața lui Chimion.

— Uite, Chimion, o bucată de os bună și frumoasă pentru piciorul tău cel nou. Am găsit-o în fața vizuinii câinelui de pădure, în Dumbrava Hallfields. E un os de iepure și ar trebui să-ți fie bun.

Chimion îl luă și îl studie.

— Îți mulțumesc, Pescărel, se potrivește. Îți rămân recunoscător, fără îndoială.

— Și când porniți în sus pe pârâu? Întrebă pasărea după o pauză de câteva clipe. Credeam... scuză-mă (adăugă el înghițind cu zgomot)... că ați plecat deja la drum.

Se așternu o tăcere stingherită.

— Păi... hmm... de fapt am fost foarte ocupați, răspunse Cimbrisor cu o expresie rușinată. A trebuit să facem curățenie și încă n-am început lucrul la barcă. Dar o să încep, săptămâna asta. Am deja în minte toate planurile.

— Ei bine, asta e o veste bună, și vă urez succes. E un lucru greșit să rămâi toată viața în același loc. Ne vedem în amonte. Să-mi dați de știre când plecați și să nu uitați că sunt întotdeauna gata să vă ajut cu tot ce pot.

Și cu aceste cuvinte, își luă zborul de pe creangă și dispăru în aval.

După aceea, niciunul dintre gnomi nu mai zise nimic o vreme. Chimion începu să lucreze imediat la piciorul cel nou. Îl ciopli cu marginea unei bucați tăioase de cremene (foloseau

cremene ca să aprindă focurile), cizelându-l de zor, aplecat deasupra lui. Barba îl tot încurca, până când și-o vârî în surtuc. Alese apoi un alt căpăcel de ghindă și îi potrivi codița în capătul gol al osului, iar o oră mai târziu noul picior era gata. Și-l fixă pe ciot, legându-l cu fășii de piele de șoarece, și porni să pășească în sus și-n jos pe prundiș, tăcut, cu o expresie sumbră. Ceilalți gnomi nu rostiseră niciun cuvânt.

Când liniștea și încordarea deveniră de nesuportat, Măcriș se hotărî în sfârșit să vorbească, sfios.

— Cimbrîșor, când o să începem lucrul la barcă? Eu cred că, dacă e să începem, ar trebui s-o facem în curând, fiindcă îndată vine vara și o să ne ia mult timp să fim gata cu totul.

— Păi... hmm... ce zici de după-amiaza asta? Nu există moment mai bun. Dacă Chimion nu vrea să vină, va trebui să rămână aici, iar noi să mergem fără el. La urma urmei, se poate baza pe proviziile de astă-iarnă și, în plus, îi place să pescuiască.

Chimion se îndepărtase pe malul râului, furios, iar cei doi erau singuri.

— Știi, e o prostie din partea lui Chimion să se poarte așa, izbucni Cimbrîșor vorbind în șoaptă. O să-i fie tare urât de unul singur. Of, fir-ar să fie! De ce-o fi atât de încăpățânat? Oricum, chiar dacă nu o să-l găsim pe Scoruș, schimbarea de peisaj o să ne prindă bine; sunt ani de când nu ne-am clintit din locul ăsta. Oricine vrea câte o schimbare din când în când, iar mie mi-ar plăcea să explorez Pârăul Sprințar și, poate, să-i găsec obârșia. Hai, vino să alegem niște lemne din care să construim barca; n-ar trebui să ne ia mult s-o facem.

Cei doi gnomi porniră pe mal în direcția opusă celei în care apucase Chimion și se cățărară peste rădăcinile unui păducel bătrân, care creștea pe un taluz nisipos. Puțin mai departe, în unghiul dintre două tufișuri, se afla un hățîș din care își

SPIRIDUȘII PĂDURILOR

adunau gnomii lemnele de foc. Deja noile mlădițe de primăvară începuseră să se înalțe, astfel că în scurt timp locul avea să devină o adevărată junglă de urzici, iarbă-mare și lumânărică.

Primulele înfloriseră pretutindeni, formând petice de un galben-aprins, iar sus într-un păducel, două cinteze își făceau cuibul, o minunată căsuță căptușită cu licheni. Îi zăriră pe gnomi, însă erau atât de ocupate cu munca, încât hotărâră să nu piardă nicio clipă cu vorba. După o vreme însă, cintezioul îl văzu pe Cimbrișor căznindu-se cu o bucată groasă de lemn și se opri din lucru.

— Ziua bună, Cimbrișor! Ce faci, aduni lemne de foc?

Gnomul ridică privirea și își șterse fruntea transpirată.

— Nu, Spink. (Așa îl chema pe cintezi.) Ne gândim să pornim în sus pe apa pârâului ca să-l găsim pe Scoruş, fratele nostru pierdut.

— Măi să fie! Dar știi că o să vă distrați! exclamă Spink. Asta e cea mai surprinzătoare veste pe care am auzit-o de mult timp încoace. Credeam că voi, gnomii, nu plecați niciodată, nicăieri.

Atât de impresionat era de cele aflate, încât dădu fuga imediat să-i povestească și soaței lui. Iar ea, ca toate doamnele din lumea întreagă, era mare amatoare de puțină bîrfă interesantă; și puteți fi siguri că, nu peste mult timp, toate păsările de pe malurile pârâului aveau să știe despre aventura care se pregătea.

Bub'm (o iepuroaică sălbatică, prietenă cu gnomii) făcea plajă la gura vizuinii ei, nu departe de plantație. Îi auzise pe gnomi robotind prin desiș; trosnetul slab al crenguțelor și foșnetul frunzelor îi stârniseră unele bănuieli, și la început crezuse că are de-a face cu o nevăstuică. Se ridică pe picioarele din spate, cu cele din față atârându-i pe lângă burtica albă, și ciuli urechile. Pe urmă îl zări însă pe Măcriș printr-o spărtură în hățiş

și îl recunosc. În scurt timp, Bub'm auzi și ea vestea și, cum iepurii sunt și ei mari clevetitori, nu trecu mult și toate animalele aflară despre călătoria pe apele pârâului.

Gnomii avură nevoie de ceva timp ca să adune suficient lemn bun de construit, și chiar de mai mult ca să-l aducă pe mal în jos, până la rădăcina stejarului. Dar în cele din urmă izbutiră și imediat după aceea începură să taie, să cioplească și să rindeluiască. Bocăneau aidoma ciocănitivilor și munceau cu atâta îndârjire, încât, când se întoarse Chimion, tropotind morocănos, cu mâinile la spate și privirea în pământ, barca deja prindea formă.

Când văzu ce făceau, nu spuse nimic; intră imediat în hrubă și nu mai ieși. Ceilalți doi continuară să muncească până când se întunecă prea tare pentru a mai vedea ceva. A doua zi și în ziua de după ea, continuară să robotească sânguincioși, oprindu-se doar ca să mănânce câte ceva. La sfârșitul lunii, barca lor era aproape gata.

În chip de padele folosiseră stîngii de lemn încastrate în mod ingenios în butuci din lemn, iar cele două manivele erau făcute din sârmă îndoită, șterpelită dintr-un gard. Cel mai greu le fusese să îndoie sârma, căci avuseseră nevoie de forța lor combinată ca s-o aducă la forma cuvenită, bătând-o cu ciocanul; micul cot al pârâului răsuna de ziceai că-i atelierul unui fierar.

Toate animalele și păsările de pe malurile pârâului aflaseră ce se petrece, căci vestea fusese transmisă din gură în gură și din cioc în cioc. Și fiecare venise să se uite la noua barcă – cea mai grozavă pe care o construiseră gnomii vreodată.

Când era aproape gata, o legară sub un buștean ce zăcea printre urzicile tinere de pe mal, pentru ca toată lumea s-o poată admira. Măcriș și Cimbrișor erau foarte mândri de măiestria lor, căci era o barcă splendidă și ingenios construită. Chiar și

Chimion era impresionat, deși nu lăsa să se vadă. Se ducea și trăgea cu ochiul la ea când i se părea că ceilalți nu se uită. Dar tot refuza să vorbească și umbla de colo-colo cu ochii în pământ. Bietul gnom! În sinea lui își dorea să meargă și el, căci niciodată în viață nu mai fusese singur, și nu suporta să se gândească la ideea că va petrece îndelungile luni de vară fără frații și prietenii lui. Avea însă o fire foarte mândră, și odată ce un gnom și-a pus ceva în minte, e tare greu să-l faci să se răzgândească.

În prima săptămână din mai, barca era gata. O chituiseră cu rășina unui sicomor din apropiere și avea un aer distins și robust. Lansarea la apă era un moment de excepție. Gnomilor nu le place să piardă vremea. Barca fusese gata în ziua de doi mai la ora cinci a după-amiezii, iar la ora șapte hotărâseră s-o dea la apă. Puseră sub ea cilindri din lemn și de provă îi legară o funie din fire de iarbă răsucite. Traseră din toate puterile lor ca s-o coboare pe mal spre apă, dar nu izbutiră s-o urnească din loc. Lui Cimbrișor îi tot alunecau tălpile pe prundișul umed. Asta îi întârzie puțin, fiindcă Chimion nu era de zărit pe nicăieri; ședea în casă, posomorât. Mă îndoiesc că ar fi putut aduce barca până la marginea apei, dacă un broscoi aflat în trecere pe acolo nu le-ar fi dat o mână de ajutor. Îi legară funia din iarbă în jurul gâtului și traseră toți trei de mama focului.

— Se mișcă! exclamă Cimbrișor încântat. Trageți, băieți, trageți!

Și, într-adevăr, ambarcațiunea începu să înainteze încetul cu încetul spre pârâu, tot mai aproape de marginea apei, până ce, cu o ultimă opinteală, alunecă în unde cu un mic pleosc. Cât de greu le-a fost apoi să desprindă funia de gâtul broscoiului, nici nu v-ar veni să credeți, căci acesta tot dădea să plece înot. După zbateri uriașe, cu pleoscăituri și zarvă mare, izbutiră să tragă în sfârșit barca înapoi pe uscat și s-o lege de o creangă

de păducel. Iar apoi îi mulțumiră broscoiului și se duseră să încerce încă o dată să-l convingă pe Chimion.

Îl găsiră în casă, în colțul de lângă pivniță, iar Cimbrisor observă că plânsese. Avea ochii foarte roșii, dar pretinse că erau așa din cauza fumului scos de foc.

— Haide, Chimion, vrem să punem barca la încercare. Broscoiul ne-a ajutat s-o dăm la apă și plutește foarte frumos. O să mergem cu ea pe pârâu în sus tocmai până la Bulboană. Vino și tu, Chimion!

Se rugară de el și insistară, dar gnomul nu făcu decât să tacă și să se uite urât la ei, așa că îl lăsară în pace și ieșiră să facă un drum de încercare cu barca.

Era deja târziu, iar Zeete ieșise și zburătăcea deasupra apei. Emoționați la culme, cei doi gnomi urcară la bord. Măcriș împinse în mal cu o rămurică de salcie, și bărcuța alunecă ușor în undele adânci ale micului iezel. Privind în amonte, văzură panglica apei șerpuind în depărtare, către vârtejuri, și umbrele oglindite ale sălcilor și ale tufișurilor, întunecate și misterioase, acolo unde pârâul făcea un cot.

Un sturz care cânta de zor printre florile albe ale porumbarelui tăcu îndată ce zări barca desprinzându-se de mal și rămase nemișcat, uitându-se cu interes la cei doi gnomi.

Doi mierloi care se alergau unul pe altul într-un duel al iubirii (cu penele din coadă desfăcute evantai și crestele pleoștite) văzură și ei barca plutind și, uitând de rivalitatea lor înfuriată, zburară pe o creangă de stejar ca să vadă cum se descurcau mateloții.

Cimbrisor puse mâna pe una dintre manivelele padelelor, iar Măcriș pe cealaltă și începură amândoi să le învârtă. La început, curentul lin al apei le împingea barca înapoi, dar pe măsură ce padelele continuau să se rotească, mersul înapoi se opri, barca

rămase pe loc și pe urmă... oh, ce bucurie! – începu încetișor să înainteze împotriva curentului!

Cei doi gnomi își intraseră deja în ritm, învârtind la unison, iar ambarcațiunea prinse viteză și, ridicând un mic val de apă în față, începu să se îndrepte spre mijlocul iezerului.

Niciunul dintre ei nu vorbea. Aplecați deasupra manivelor, nu observară chipul lui Chimion, ițit pe după un colț al rădăcinii stejarului. Bietul gnom, nu rezistase să nu vină să vadă cum funcționează barca. Dar când Cimbrisor lăsă o clipă manivela ca să-și ștergă broboanele de sudoare de pe frunte, se trase îndată înapoi în umbre, căci nu voia să fie zărit.

Cu colțul ochiului, Măcriș vedea tulpinile vâjnoase de pipirig și urzicile tinere de pe celălalt mal rămânând în urmă. Învârtea manivela cu toată puterea lui, încântat de succesul bărcii și de ușurința cu care luneca prin apă. Era mult, mult mai bine decât să vâslească într-o luntre.

Dar adevărata încercare abia acum avea să urmeze. Pe măsură ce se apropiau de bulboană, zgomotul apei clipocind pe provă se transformă în gălgâit și o peliculă subțire de apă trecu peste bord, udându-i la picioare. Dar cei doi gnomi continuă să dea la manivelă cu îndârjire și, încetul cu încetul, continuă să înainteze până ce ajunseră la undele line de după cotul pârâului.

Se îndreptară apoi spre mal și legară barca de tulpina unui iris.

— Pfu! găfâi Măcriș. Dar greu a mai fost! Putem s-o facem, dar va trebui să-l rugăm pe Bizam să ne ajute la vâltori. Dacă n-o să dăm de unele mai mari înainte de Codrul Ciorii, ar trebui să ne descurcăm fără probleme.

Cimbrisor ședea la provă, ștergându-și sudoarea de pe frunte.

— Să nu-mi zică mie nimeni că nu mă pricep să proiectez bărci! exclamă el. Cu asta de-aici putem să mergem oriunde!

Coborî și studie ambarcațiunea cu mândrie. Pe malul celălalt răsună deodată un bătăcâit și, un moment mai târziu, îl văzură pe Bizam traversând apa, cu o tulpină de pipirig în gură.

— Hei, Bizam, am vrea să vorbim puțin cu tine! strigă Cimbrișor.

Animalul schimbă imediat direcția și se apropie de ei de-a latul pârâului, corpul lui unduindu-se și înotând cu o ușurință pentru care gnomii îl invidiau. Bizamul ieși din apă pe un strat de trestie putredă și începu să-și curețe mustățile.

— Ce corăbioară faină aveți, gnomilor!

— Da, e noua noastră barcă; abia ce-am terminat-o de construit, răspunse Măcriș mândru. Și vrem să te rugăm ceva. Plecăm pe Pârâul Sprintar în sus, să-l căutăm pe Scoruș, și am dori să ne ajuți. Știi cumva dacă sunt ape agitate mai jos de Moara Moss?

— Ape agitate! Aș crede că da, replică Bizamul. N-o să ajungeți niciodată cu barca la Moara Moss; îmi ia *mie* o veșnicie să urc pe mal.

— Exact despre asta voiam să-ți vorbim, spuseră Măcriș și Cimbrișor într-un glas. Te rugăm să ne remorchezi la vâltori; noi ne descurcăm bine pe apă lină, dar cu ajutorul tău o să putem trece mai departe.

— Desigur că vă ajut, gnomilor. Și la fel vă vor ajuta și ceilalți bizami de mai jos de moară. O să le spun eu despre ce e vorba – dacă nu cumva, firește, au aflat deja... despre călătoria voastră, vreau să zic. Eu am aflat acum două zile; mi-a spus Bub'm. Cred că știe tot pârâul. Dar ascultați-mi sfatul și mai așteptați o zi sau două; apele nu vor mai fi la fel de umflate și va fi mai ușor să treceți de vâltori. Ar trebui să porniți la drum când crapă primul boboc de iris sălbatic, nu mai înainte.

SPIRIDUȘII PĂDURILOR

Cu aceste cuvinte, Bizamul luă o bucățică de rădăcină crudă și, ținând-o între labele din față, porni s-o roadă temeinic. Recunoscători, gnomii mai că începură să danseze de bucurie.

— Și când va fi asta? întrebă Măcriș nerăbdător. Când crezi tu că o să putem pleca, Bizam?

— Ei bine, răspunse acesta între două ronțăieli, aș zice că peste vreo două zile. După cum arată pârâul, o să avem o vară uscată, și nu va trebui să vă faceți griji decât pentru ploile cu tunete și fulgere și, desigur, pentru Uriașul Ursuz. O să fiu mai liniștit când o să ajungeți în Codrul Ciorii. Desigur, nu știu cum e pârâul dincolo de Moara Moss, fiindcă n-am fost niciodată acolo, dar, cu cât veți merge mai în amonte, cu atât apa va fi mai mică. Ar trebui să desenați o hartă pe măsură ce înaintați: o să vă fie de folos pe urmă și puteți nota pe ea toate locurile bune de pescuit. Boiștenii de pe brațul morii sunt mari și grași!

— L-ai văzut vreodată pe Uriașul Ursuz? întrebă Măcriș oarecum temător.

— Nu. Nu l-am văzut niciodată, dar are o reputație cumplită. Vă omoară dacă vă prinde pe acolo. Codrul Ciorii e un loc îngrozitor. Vă conduc eu în siguranță până la Moara Moss, dar pe urmă va trebui să mă întorc. Am familie, iar soața mea și-ar face griji pentru mine. De fapt, nici nu-ndrăznesc să-i spun că vin cu voi, fiindcă mi-a cerut să-i promit că n-o să mă aventurez nici măcar până la Moara Moss. Vedeți voi, mama ei s-a dus până în Codrul Ciorii și, la fel ca bietul vostru Scoruș, nici ea nu s-a mai întors de atunci. Mă tem că Uriașul Ursuz i-a venit de hac și fratelui vostru.

— Ei, îți mulțumim mult, Bizam. Vom porni la drum când va crăpa primul boboc de iris. Rămas-bun, și nu uita ce ne-ai promis!

Cei doi gnomi urcară din nou în barcă și o îndreptară spre curentul apei. Acum nu mai aveau nevoie de padele – pluteau lin pe undele pârâului. Era plăcut să șadă relaxați și să admire peisajul ce părea că trece pe lângă ei. Tulpinile de trestie alcătuiau deja o pădurice, iarba era înaltă și deasă, aplecându-se deasupra malului pe care se zăreau ici și colo tufe de rodul-pământului și cireși sălbatici splendid înfloriți.

Când ajunseră la vâltori, aproape că se lăsase întunericul. Barca prinse viteză și gnomii se ghemuiră pe fundul ei, pe jumătate speriați, pe jumătate entuziasmați, ținându-se din toate puterile. Lunecau pe apele vijelioase, legănându-se puțin, dar fără să ia apă la bord, până ce ajunseră pe oglinda liniștită a apei de la Iezerul Stejarului.

Legară barca sub o tufă de măceș sălbatic și se întoarseră spre căsuța lor din copac, osteniți, dar bucuroși. Chimion era ghemuit în sacul lui de dormit, prefăcându-se că doarme adânc, deși era perfect treaz, ascultând cu urechile ciulite.

— Chimion doarme, șopti Măcriș. Să nu-l trezim!

După ce mâncară în grabă, se înfășurară și ei în sacii lor de dormit, în jurul focului deja stins. Măcriș adormi în scurt timp, dar Cimbrișor rămase treaz. Gândul la aventura care îi aștepta îi puna sângele în mișcare, și imaginația începu să-i zburde într-o sumedenie de direcții. Erau atât de multe lucruri la care să se gândească! Proviiziile, de exemplu. Vor trebui să dea iama în camera lui Chimion, care sigur se va stropși la ei. Dar *de ce* era fratele lor atât de enervant? Aveau nevoie să ia cu ei unelte de pescuit și un schimb de haine, pentru cazul în care se udau la un moment dat. Gnomii nu suferă umezeala, mai cu seamă când ajung la o vârstă înaintată. Să ne amintim că ei trăiesc pe malul Pârâului Sprințar încă de când acesta a început să curgă

SPIRIDUȘII PĂDURILOR

la vale, în negura foarte, foarte îndepărtată a timpului, înainte chiar ca omul să apară pe lume.

Of, of, of! Erau atât de multe lucruri de pus la punct, și el trebuia să se gândească la toate. Așa fusese mereu, el trebuia să gândească și pentru ceilalți, în vreme ce Chimion dădea ordine în stânga și-n dreapta.

Într-un târziu, istovit, începu să sforăie, iar Chimion, care plânse până ce adormise (sacul lui din blăniță de sobol era ud de lacrimi), i se alătură sforăind la unison.

EDITURA PARALELA 45